

Szivarvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2016. DECEMBER

12.

LÁSZLÓ NOÉMI

Évvégi mondóka

Fenyőgally rakáson,
haragom elásom,
bosszúsan ne lásson
senki se, senki se,
csak akinek nincs szíve.

Csillagok halomban,
mennyei malomban
liszteszsák elrobban,
hull a hó, hull a hó,
arcot betakarni jó.

Jégszilánk mocorog,
gyertyaláng hunyorog,
angyalszárny felragyog,
kiskendő, nagykendő,
átfordul az esztendő.

AMBRUS LAJOS

Holdtölte

Kiült a Hold az
ezüst mező közepébe,
szépen megkelt, s most
pirul, mint búzakenyér
a befűtött kemencében.

Ki formázta ilyen szépre,
a kereknél is kerekébbre,
hogyan fér el, ha így kitelt,
a Teremtő tenyerében?

The illustration depicts a whimsical night scene. In the upper portion, a dark blue sky is filled with numerous stars of various colors (blue, purple, green) and several angels with large, colorful wings (orange, green, purple) flying across. Below the sky, a large, bright yellow full moon with a textured surface hangs in the center. In the lower portion, a village is visible, featuring several houses with red roofs and a prominent church with a tall, dark spire. The ground is covered in snow, and there are stylized trees. The overall style is soft and painterly.

BALAJTHY FERENC

Isten tenyerén

Űrhajó száll a magasba,
Csóvás csodalény.
Csillagok közt angyal várja,
Holnap odaér.

Mesevilág ez, vagy álom
Ember szekerén...
Táncol a fény, alszik a fény
Isten tenyerén.

A gyermekek mindig ott vannak,
Karácsony estéjén viszont mintha
a felnőtteket is tenyerére venné Isten.
Ami év közben lehetetlennek tűnik,
Karácsonykor valósággá válik.
Kedvünk magasba száll, hiszen
angyal vár ránk a csillagok között.
Áldott, boldog, fényes Karácsonyt kívánunk
minden gyermek és felnőtt
barátunknak!

SZŐCS MARGIT

Bohóka

Karácsony szombatjának délelőttjén égi hóvirágszirmok szállingóztak a földre. Boldizsár lázasan feküdt ágyában. Sápadt arca időnként, akár egy kínai lampion, vörösen izzott fel a köhögéstől. Kedve a padlón kókadózott.

Nemsokára nyílt az ajtó. Anya érkezett a gyógyszerekkel és a lázmérővel.

– Szegény kisfiam, jól kifogtad, éppen Karácsonyra szemelt ki magának ez a fránya influenza – mondta együttérzően.

Boldizsár bágyadtan bólintott. Bevette a gyógyszert, majd fejét kedvenc játékára, a plüsskrokodilra hajtotta.

Alighogy elhagyta Anya a szobát, az ablak irányából halk, gurgulázó nevetgélést hallott: mint zúzvara-manók jégharangjátéka. Mozdulatlanul fülelt. A hang egyre erősödött. A fiúcska az ablaknál termett.

A hóborította ablakpárkányon pindurka angyal csicsonkázott, bukfencet hányt, cigánykeket vetett, grimaszkodva ugrabugrált. A kisfiú nevetése körbecsipkázta a szoba csendjét. Gyorsan kitarta az ablakot, s az angyal a szobába röppent.

– Te mindig ilyen vicces vagy? – kérdezte vendégétől a kis beteg.

– Igen. A nevem Bohóka. Hozzad küldtek... – pukedlizett a picur angyal.

– De ki és miért? Ha karácsonyfát hoztál volna, azt gondolnám, te vagy a karácsonyi angyal. De így... – ámult Boldizsár.

– Ne találgass, elárulom – vágott közbe Bohóka. – Látod a szárnyam hegyén ezt a kis fekete tollpihét? Ez azt jelzi, hogy angyalságom nem tökéletes. Egy tollpihényt hibáztat. Az arkanyalok szerint a Mennysország a csendes derű hona, és nem bohóciskola. A kicsorduló jókedvnek, mókázásnak a földön a helye, mert gyógyítóan hat az emberekre. Neked most éppen erre a gyógyszerre van szükséged.

– De hisz a gyógyszereket dobozokba csomagolják – képedt el Boldizsár.

– A tablettákat, amelyeket az imént nyeltél le... Ezek is hasznosak, de egyik sem pótolja a nevetést, mert az maga a gyógyerő.

– Azért jöttél, hogy meggyógyíts?

– Eltaláltad. Betegen fabatkát sem érne a Karácsonyod. Nincs szomorúbb, mint ha egy gyerek nem tud örülni a karácsonyfának.

– És mi lesz veled, ha a Mennysországban továbbra sem néznek jó szemmel egy ilyen huncut angyalt? – aggodalmaskodott Boldizsár.

– A földön maradok, amíg minden rászorulót meg nem nevettek. Addigra elnövöm a bolondosságot, tollpihém is kifehéredik, és visszatérhetek társaimhoz. Gyere, játszunk még egy sort, mert nem sokára egy másik betegnél kell lennem – rikkantotta Bohóka egy dupla szaltó kíséretében.

Szöcskelábon szökdellt a jókedv, örömszikón ugratott a nevetés. És míg Boldizsár kacagott, a betegség elkocogott.

Mire Anya bejött a következő gyógyszer-adaggal, sápadt, köhögős gyermeke helyett egy makkegészséges, vidám kisfiú ugrott a nyakába.

BIRTA-SZÉKELY NOÉMI

Andris és az angyali lábnyomok

FORRÓ ÁGNES rajzai

Ferkó nagyapó, ahogyan minden év negyedik adventvasárnap estéjén, most is leült kényelmes karosszékébe. Szépen, lassan, komótosan tette, megadta a módját, így mindenki tudta a házban, hogy most mesemondás következik.

Andris izgatottan ült a lábához. Bár szóról szóra tudta már a történetet, semmiért nem

hagyta volna ki ezt a különleges alkalmat. Amikor már a cicus is bevackolt a kályha meleg tövébe, és nagyanyó kezében is megállt a fakanál, Ferkó nagyapó elkezdte mondani a gyermekkoráról szóló kedvenc karácsonyi történetét. Andris figyelmesen követte, alig várta, hogy nagyapó valahol hibázzon, s ő kijavítsa:

– Nagyapó, hát nem úgy volt az, hanem... – s nagyot kacagjanak mindannyian.

Nagyapó mindig hozzátett valami újat a történethez. Most azt mesélte, hogy az angyalokat még senki se látta, mert olyan fényesség árad belőlük, hogy nem lehet rájuk nézni. Ám ha szerencsések vagyunk, meghallhatjuk apró csengőinek csilingelését, vagy megláthatjuk lába nyomát a hóban.

Andris nagyon izgatott lett. Mindig is kíváncsi volt az angyalra, de Ferkó nagyapó nem volt hajlandó több titkot elárulni. Elkezdte a pipáját tömni, s Andris tudta, ilyenkor nem szabad zavarni, mert mérgező nagyapóvá válik.

Épp arra gondolt, milyen nagyszerű lenne, ha az idén nagy hó hullna, s ő megtalálná benne az angyal lábnyomát. Kinézett az ablakon, s lám, hatalmas pelyhekben kezdett hullani a hó.

A Szenteste előtti éjjelen akkora hóréteg telepedett a tájra, hogy a fák alig bírták tartani a

nagy fehérséget. Andris izgatottan várta az estét. Sötétedés után többször is kiment a kertbe, de a birsalmafánál tovább nem merészkedett.

Ferkó nagyapónak feltűnt ez a gyakori ki-be járás. Odasúgta Andrisnak, hogy ő csak egyszer találta meg az angyal lábnyomát, de az a pajtán túl, a kert legvégében volt. Andris sokat morfondírozott: bizony félt a sötétben, de mivel rettentő kíváncsi volt, összeszorította a fogát, nagy lélegzetet vett, és elindult a pajta irányába.

Az égen egyetlen felhő sem volt, így a Hold fénye ezüstös csillogásba borította a kertet. Amint odaért, már észre is vette a lábnyomokat, ám alig vette szemügyre őket, csengőszót hallott a ház felől.

Dobogó szívvel szaladt a ház felé, s közben arra gondolt, hogy az angyalnak biztosan a levegőben kell keresni a lábnyomait, mert ezek itt lent a hóban inkább nagyapó gumicsizmájához hasonlítanak.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Havas tájban

Csizmám nyomait befedi a hó,
A színe milyen volt, nem tudható.
Kesztyűm anyagát hóvár őrzi,
De finoman kell a nyomát kiköbözni.

Szárny suhogását szél suttogja,
Csillag fényét faág kifogja,
Felszikkázik az éjben minden,
Csendek helyébe ének libben.

Szent Karácsony éjjel

Ha a jászol üres maradt volna,
mit érne a fényes karácsonyfa?
Énekünk az évig sose érne,
kalácsillat lenne csak a béke.

(Kiss Lehel)

Szívünk tele örömmel, hiszen nem
üres a jászol.

Tudod, ki fekszik benne?

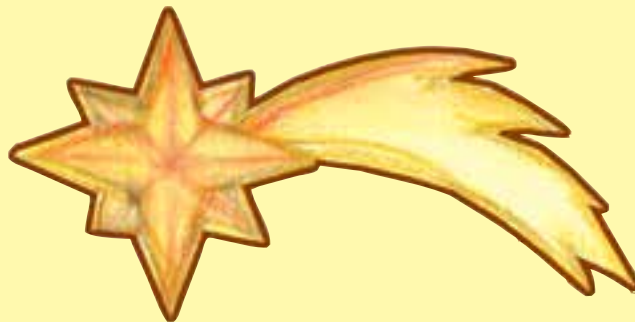
Kérd meg a felnőtteket, hogy me-
séljék el a Kisjézus születésének történetét.

A meséhez színes kis betlehemet küldünk.

Az istállót a kartonból alakítsd ki úgy, hogy hajtsd ketté az
átlója mentén.

A 8–9. oldal hátára ragassz egyszínű kartont, vágd ki a sze-
replőket, hajtsd derékszögbe a talpukat, és ragaszd rá a karton
megjelölt helyére.

Legyen áldott az ünnepetek!

Csendes éj

Egyszer egy gazdag ember nagy útra indult, mert meg akarta találni Istent. Egész vagyont költött el a hosszú útra, körbeutazta a kerek Földet, de mivel sohasem volt szívében szeretet, nem találta meg Istent. Szomorúan érkezett vissza. Épp Karácsony estéje volt. Lehajtott fejjel ballagott hazafelé.

Lépteinek zaját felfogta a friss hó. Pompás háza díszes kapujában egy szegény kisfiú üldögélt kopott, kinőtt kabátban. A gazdag ember türelmetlenül ráfordult:

– Menj az utamból! Mit keresel itt?!

– Hát... Csak a karácsonyfát néztem az ablakon át... Olyan szép... – hangzott a félénk válasz, és meleg barna szempár nézett fel a fakó kucsma alól.

– Eredj innen! Útban vagy, nem látod?! – förmedt rá az uraság a megszeppent gyerekre.

De amint ezt kimondta – talán életében először –, megbánta, amit tett.

Megállt, visszafordult. Maga sem tudta, mi történik vele. Mintha valami megérintette volna a lelkét. Most másképp látta önmagát és a gyermeket, akit már ismert az utcáról.

– Állj meg! Gyere vissza! – szólt zavartan a távolodó gyermek után.

Lehajolt hozzá, a szemébe nézett, megsimogatta a fejét. Érezte, hogy selymes a haja, és hideg a homloka. Újjai reszketni kezdtek, soha nem tapasztalt érzés töltötte el. Aztán le-guggolt a gyerekekhez:

– Gyere be hozzám... – mondta lassan, szinte csodálkozva saját szavain. – Én is nagyon megéheztem... Szólok a szakácsomnak, hogy ma a te kedvenc ételedet készítse el nekünk. – Majd felbátorodva így folytatta: – Ne féj tőlem többé! Ellátlak étellel, ruhával, jut belőle a testvéreidnek, szomszédaidnak is! Bármikor eljöhetsz hozzám ezentúl, és nem fogsz éhezni többé!

A házba lépve a főkomornyik igen elcsodálkozott ura boldogságtól sugárzó arcán, s mel-

lette a rongyos, szegény gyermekek, aki a kezét fogta. Gyanakodva csak ennyit kérdezt:

– Jól van... uram? – és összeráncolta a homlokát.

– Soha életemben nem voltam még ilyen jól! – hangzott a gazdag ember vidám válasza. – Készíttess gyorsan fürdővizet és vacsorát, őneki is – nézett boldogan a kislányra, tekintetük egymásra talált –, mert nagyon éhesek vagyunk!

– Sikeres volt az útja, uram? Megtalálta Istent? – érdeklődött aggódva az öreg szolga, gazdája tekintetét kutatva.

– Az egész utam fölösleges pénzkidobás volt, barátom! – hangzott a válasz. – Csak itthon kellett volna körülnézнем, és észrevennem a tennivalókat. Csak nyitott szemmel és szívvel kellett volna élnem úgy, ahogyan eddig sohase tettem! Fölsleges volt az utam, mégis megta-

láltam Istent! Itthon, a házam előtt... – Aztán az értetlenül álló inas vállára tette jobb kezét és így szólt: – Menj, hívd át a szomszédból a szegényeket! És szólj a szakácsnak, hogy semmivel ne spóroljon!

Sokáig vacsoráztak, beszélgettek s életükben először a szolgák is együtt étkeztek gazdájukkal. És attól kezdve megváltozott minden. A karácsonyfa gyertyáinak fénye betöltötte a szobát; szebben ragyogott, mint valaha.

– Ez eddigi legszebb karácsonyom, mert most kaptam a legnagyobb ajándékot! – mondta boldogan a gazdag ember.

Mialatt körülállták a karácsonyfát, odakint újra hullani kezdett a hó. Csendes éj ölelte át a házat, amelynek ablakaiból fény és szeretet sugárzott.

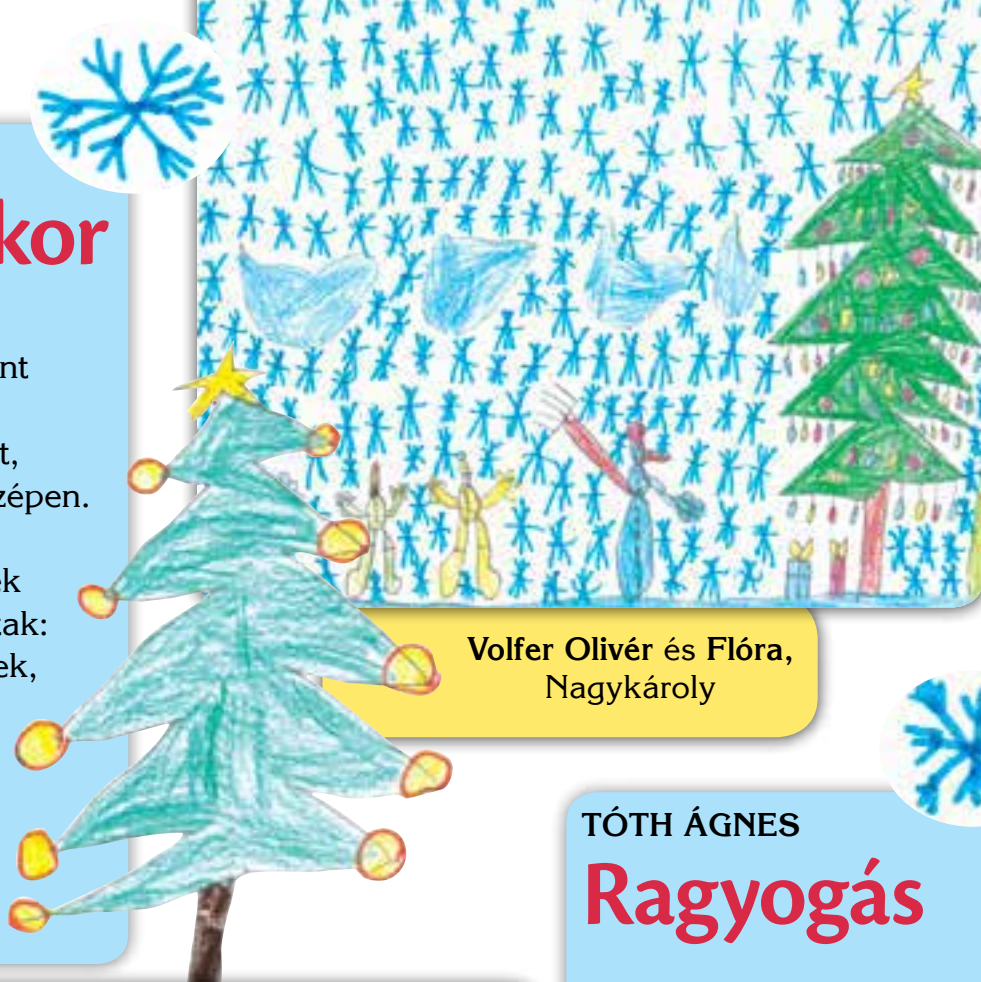
KISS LEHEL

Karácsonykor

Karácsonykor csoda történt
Betlehem, hideg éjben:
Arancsillag fénye lobbant,
Mint gyertyaláng, olyan szépen.

Havas szárnyú angyalezrek
Csengő hangon muzsikáltak:
„Földre jött az égi Gyerme,
Mégváltója e világnak!”

Az Ő áldó szemefénye
Tündököljön e kis házon,
Minden egyes lakójára
Áldott békéje vigyázzon!

Volfer Olivér és Flóra,
Nagykároly

TÓTH ÁGNES

Ragyogás

Kavarog a hó apró flitterekben,
Mint ezüst kacagás, úgy ragyog.
Arany fény hintázik
a fenyők ágán,
Ott nevetgélnek az angyalok.

Szígyártó Máté,
Zabola

Zsigmond Kata,
Sepsiszentgyörgy

Dana Lisa Milagros,
Zabola

Márton Beatrix,
Torda

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Hahó, december

December a legszebb hónap,
esedékes egy-egy hó nap,
ráadásul angyalt várunk,
tisztá lelkünk, szívünk, házunk.

Decemberben itt, e tájon
úgy illik, hogy bárki fázzon,
s hulljon a hó, nyakra, före,
friss szántásra, háztetőre.

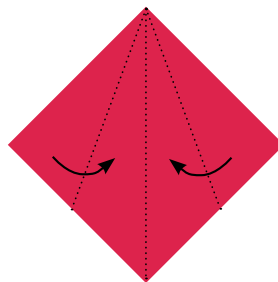
December a legjobb ember,
Telis-tele van jókedvvel,
néha nyugis, máskor lüktet,
megszépíti a lelkünket.

Mennyből jött

Harai Erzsébet tanító néni zabolai kisdíákjainak Mikulását 15x15 cm-es kartonból üdvözlőkártyának készíthetitek el, vagy szalvétából is hajtogathatjátok az ünnepi asztalra.

Vágd ki a fehér „felhőt”, metszd be a vonal mentén, és fűzd a minta szerint hajtogatott piros palást csúcsára.

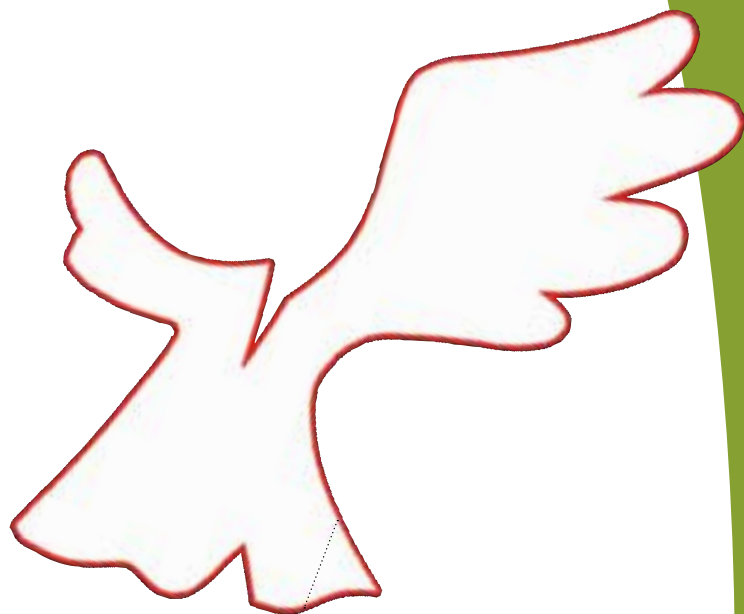
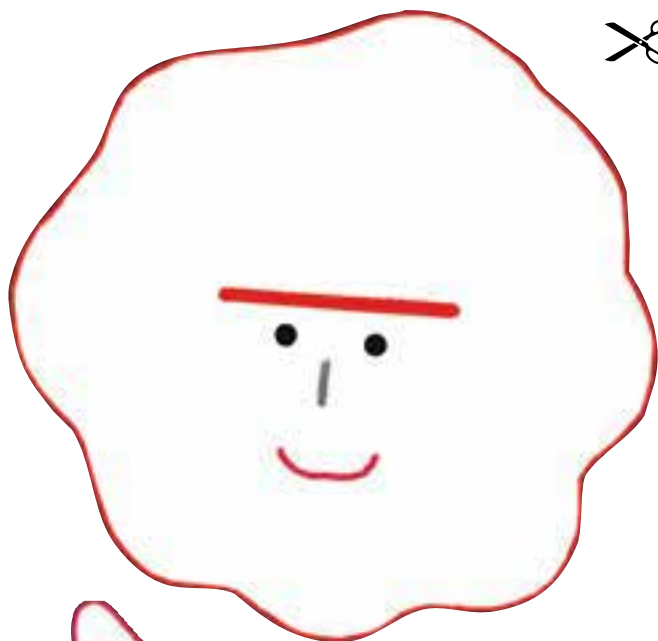

Amint kinyitottuk Czirmay Júlia tanító néni dési kisdíákjainak üdvözlétét, égi finomságú angyalka „lépett elő” a közepéből. Nektek is elküldjük a mintát, készítsétek el, és szerezzetek vele örömet valakinek, akit nagyon szerettek.

Piros, zöld vagy kék kartonból szabj füzetlap méretű kártyát, hajtsd kettőbe. Vágd ki a túloldalról az angyalkát, a vonal mentén hajtsd be ingecskéje két csücskét, és ragaszd a kártya belsejébe a középvonaltól 1-1 cm-re. Ha a bal oldali angyalruhát óvatosan belecsúsztatod a jobb oldalin levő ékbe, kitért szárnyal, karral röpdül feléd a kis fehér angyal.

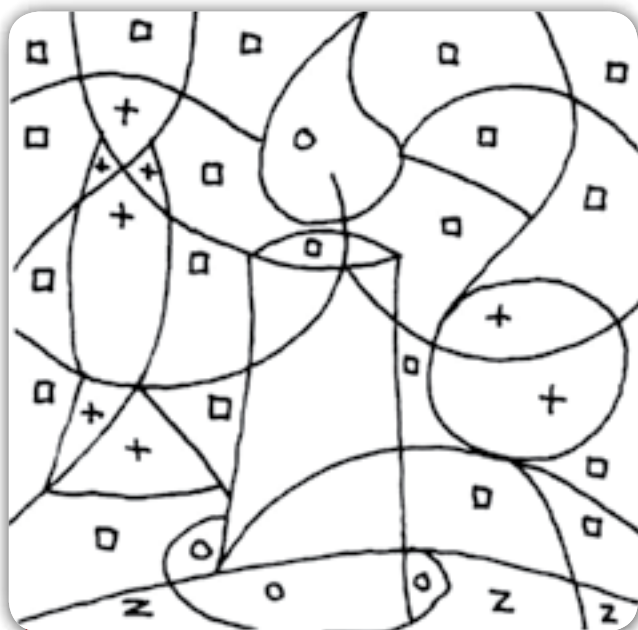

Ferencz Balázs,
Marosvásárhely

Szigeti Éva zabolai
tanítványai kartonból
szabták, vattával, hó-
pelyhekkel díszítették
a pálcikás Mikulást.

Színezd a rajzot a jelek szerint.

A nyitható-csukható karácsonyfa-jókívánság **Nagyajtáról** érkezett, **Nagy Adél tanító néni** osztályától.

Szabj egy boríték méretű kartonkártyát. Vágd ki a fenyőt, a vonalak mentén hajtogasd be, majd kifelé, a középső részét ragaszd a kártyára, koronázd meg a csillaggal, írd bele köszöntő soraidat, majd „csukd be” a díszes ágakat.

DÖME ZSUZSA

Karácsonyi kifestő

Fehérre fest a Karácsony.
Azért jött, hogy hóba mártson
hegycsúcsokat a hegyláncon:
fehér legyen a Karácsony.

El is érte, amit akart:
házat, völgyet és hegytetőt,
a közeli fenyveserdőt
hamarosan hó betakart.

– Ej, ej, ecset! Szánom, bánom.
Hogyan lesz így ünnep, hogyha
havas minden karácsonyfa? –
sopánkodott a Karácsony.

– Egyet se félj! – szólta az ecset. –
Hol hó volt a fenyőfákon,
szemcse se lesz, garantálom.
Festek neked olyan szelet,

mit a világ megemleget.
Szél a fákról a sok havat
le is fújta se-perc alatt.
Jó, ha kéznél van egy ecset.

Ezek a képek még a készülődés, a várakozás pillanatait ragadják meg. Keresd meg a párjukat a túlsó oldalon. Mesélj és rajzolj: mi hiányzik a bal oldali képekről, miben különböznek a jobb oldaliaktól?

BALEY ENDRE

Csipp-csepp december

Csipp-csepp
december,
hó helyett
az eső ver.
Tovább ez így nem mehet,
hóval díszítsd a telet!

Csipp-csepp
december,
hogyan lesz ebből
hóember?
Sárban nem csúszik a szán,
havazhatnál igazán!

Ezek a rajzok boldog
pillanatokot örökítenek
meg. Színezd ki őket.

Téltündér varázslata

Bódi Tünde Andrea óvónő a kolozsvári Méhecske óvodából

Zalánka négyéves kisfiú, nagyon szeret óvodába járni. Csak egyet nem szeret: a reggeli felkelést.

Anyukája hiába öleli, puszilja, biztatja, Zalánka csak lustálkodik. Minden reggel sikerül felbosszantania anyát, aki végül kapkodva öltözteti, mosdatja Zalánkát, közben óvó néninek üzen, hogy újra késni fognak. Ám amikor nagy nehezen elindulnak, Zalánkát mintha kicserélnék: szaporázza lépteit, az óvodában egyedül átöltözik, és rohan be a csoportszobába.

És ez minden reggel megismétlődik.

Egy decemberi délután aztán csoda történt: nagy pelyhekben kezdett hullni a hó. Amint felébredtek a délutáni alvásból, a gyerekek odagyűltek a csoportszoba ablakába. Óvó néni mesélni kezdett: Téltündér megrázta a felhőket, hogy puha hótakarót varázsoljon a földre. Örömet akar szerezni mindenkinek, de leginkább a gyerekeknek.

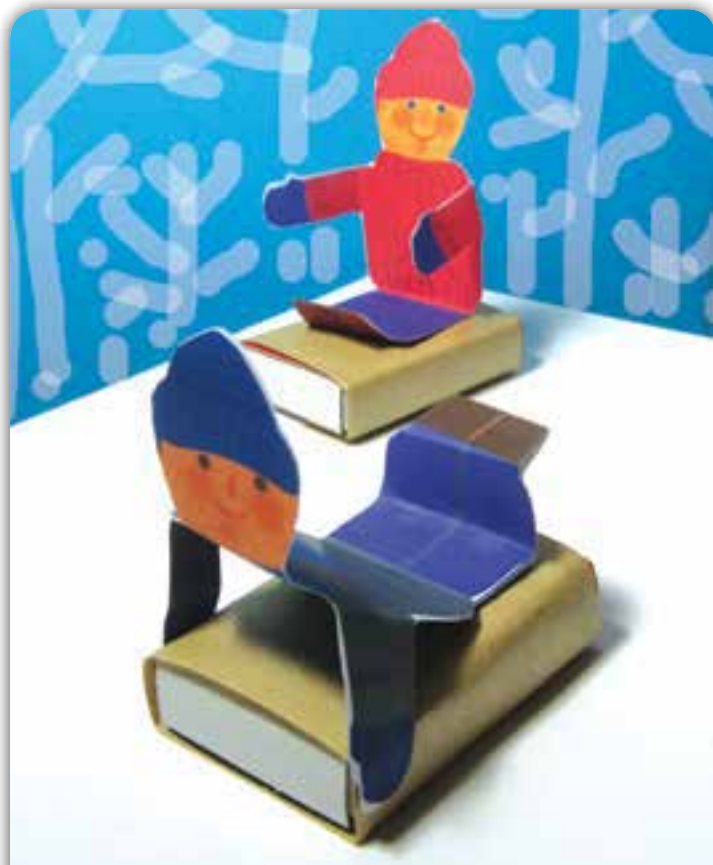
Otthon anya elővette a kisszánkót. Estig kint voltak a dombon, sok vidám gyerekkel együtt. Este Zalánka szó nélkül elaludt, és reggelre újabb csoda történt.

Amikor anya ébreszteni akarta, nagy meglepetésére nem találta az ágyban. A fürdőszobában mosakodott, öltözködött nagy vidáman.

– Siess, anya, ma korán oda kell érnünk az óvodába. Óvó néni kivisz az udvarra hóangyalkát készíteni.

Anya nagy pusztit nyomott Zalánka buksijára. Nehezen hitte, hogy elmarad a reggeli nyafogás. Hogy ő is örömet szerezzen kisfiának, szánkó-hintón vitte Zalánkát óvodába.

Mindezt Téltündér varázsolta: havat a földre, örömet a gyerekek és szülők szívébe.

Mostanában olyan telek járnak mifelénk,
hogy hiába várunk a hóra. Vigaszul szánkós ké-
zimunkát küldünk nektek.

Balla Csenge, Lele

Vágd ki a két gyereket, hajtsd kettőbe, ragaszd
össze, és ültesd egy-egy gyufásdoboz-szánkóra.
Sima, ferde felületen vígan csúsznak majd.

BARTÓCZ ILONA

Jön a Mikulás!

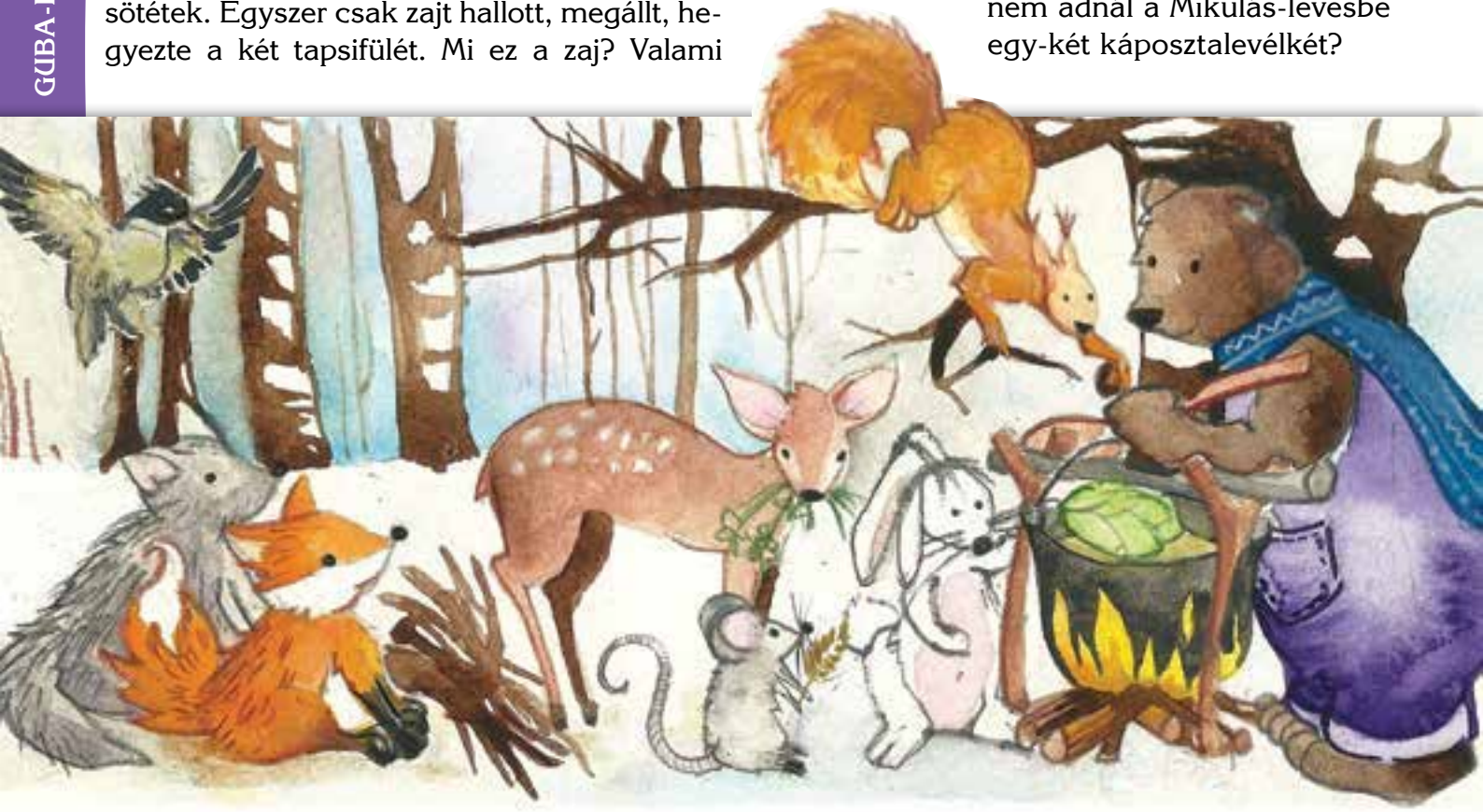
Azon a télen korán leesett a hó. A Nyuszi elgondolkozva ballagott az erdőszélen, a kopasz bokrok mentén, és éppen arra gondolt, hogy egy csöppet sem szereti a havat. A hó alól olyan nehéz kikaparni az ennivalót, elbújni is alig-alig lehet, márpedig egy Nyuszi életében gyakran előfordul, hogy rejtőzködni kell.

A hó világos volt, a Nyuszi gondolatai meg sötétek. Egyszer csak zajt hallott, megállt, hegyezte a két tapsifülét. Mi ez a zaj? Valami

pattog... Beleszimatolt a levegőbe: füstöt érzett. Egy kicsit félt a Nyuszi, de kíváncsisága legyőzte a félelmet, s indult arrafelé, ahonnan a zajt hallotta. Egy vén tölgyfa alá ért. A tölgyfa alatt Barna Mackó szorgoskodott, tüzet rakott éppen, pattogtak a tűzre rakott száraz gallyak, vékony kis füstcsík szállt a magasba.

– Jó napot, Barna Mackó! – köszönt a Nyuszi. – Látom, tüzet raksz. Minek az a tűz?

– Jó napot, Nyuszi! Hogy minek a tűz? Ma este jön a Mikulás, remélem, ajándékot is hoz majd. Lehet, hogy fájni fog a lába, gondoltam, hadd melegítse meg a tűznél... És ha már ég a tűz, főzök neki egy kis levest. Mondd csak, nem adnál a Mikulás-levesbe egy-két káposztalevélkét?

– Szíves örömet – mondta a Nyuszi –, hazaszaladok érte!

Ügrott a Nyuszi, futott a káposztalevélért. Mire visszatért a tölgyfa alá, fényesen égett a tűz, és Barna Mackó mellett Mókus ugrándozott.

– Én makkocskát hoztam a Mikulás-levesbe! – kiáltotta, mikor meglátta Nyuszit. – Nagyon finom lesz ez a leves!

– Magam is úgy gondolom – mondta a Nyuszi, és beledobta a káposztaleveleket az üstbe, melyet Barna Mackó a tűz fölé akasztott.

– Szóljunk az Őzikeknek is! Mókus, ugrándozz el Őzikeért!

Mókus fürgén pattant, ugrott egyik ágról a másikra, és hamarosan visszatért Őzikevel.

– Illatos füvecskét hoztam a Mikulás-levesbe! – mondta Őzike. – A Kiszróka még nincs itt?

– A Kiszróka semmit sem tud hozni a Mikulás-leveshez – morgott Nyuszi. – Ne is hívjuk ide!

– De bizony idehívjuk! – mordult föl Barna Mackó. – Idehívunk mindenkit az erdőből is, a mezőről is, akár tud hozni valamit a Mikulás-levesbe, akár nem! Meghívjuk Kiszrókát, Mezei Egeret, Kiszfarkast, Kismadarat. Bíz csak rám, Nyuszi, tudom én, hogy a Mikulás még a meleg levesnél is jobban szereti, ha együtt várunk rá itt a tűz körül.

Nyuszi megbillentette a bal fülét:

– Ahogy akarod, Barna Mackó! Te raktad a tüzet, te kavarod a levest, te hívd meg a vendégeket is.

Az erdei apróságok hamarosan mind megérkeztek: Egérke búzát hozott a Mikulás-levesbe, Kismadár fenyőmagot, Kiszróka és Kiszfarkas meg sok-sok száraz gallyat gyűjtött, hogy minél fényesebben égjen a tűz.

És a fényes tűz körül ülve akkor este együtt várták a Mikulást.

FODOR SÁNDOR

A lelkiismeret

CSILLAG ISTVÁN rajzai

Furdalni kezdte Tiptepupát. Biza. Akkor kezdte furdálni, amikor reápillantott jó, igaz, hűséges barátjukra – Réz Úrra. Réz Úr bölcs volt, mozdulatlan, és csak akkor fénylett egy kicsit, ha ajtót nyitottak. Lám, mióta itt él, a Csipike odújában, és soha egy rossz szava, egy bántó pillantása se volt Csipike felé – de őfeléje se. Jó, hogy van ez a Réz Úr. Ez soha annyi bajt nem hozott Csipikére, mint ő – pedig tíz napja sincsen, hogy összeházasodtak. Réz Úr nem dolgoztatja Csipikét naphosszat,

24

hogy az erős mézillat mindenféle fenevad-veszedelmet idegyűjtsön. Mert Tiptepupa attól tartott, a medve még csak halovány kezdet volt. Most már keservesen bánta, hogy nem hagyta Csipikét, végezze napi munkáját – mint eddig. Nagyon sóhajtott, miközben Csipike vállára hajtotta fejét.

– Csipike, én belátom.

– Na ugye – bólintott Csipike, ahogy a boldog férjek szoktak, és azon törte a fejét, mivel fődhetné be a mézeshordókat.

– Tudod, hogy mit látok be? – kérdezte Tiptepupa.

– Sejttem. A tisztást, az ablakból.

– Tévedsz. Én a hibámat látom be.

– Nacsak – lepődött meg Csipike. – Melyiket? – kérdezte.

– Nem azt, amire te gondolsz – legyintett Tiptepupa, pedig Csipike mostanáig nem tudta, hogy kedves párjának hibája is van. – Én azt látom be, hogy túlságosan lefoglaltalak. Mindenféle munkákkal bíztalak meg, ami nem szép.

– Pedig a munka nemesít – mondta meggyőződéssel Csipike.

– Az igaz, de mondd, mikor foglalkoztál utoljára – például Csigabigával? Hát Vöröshangyáéknál voltál-e, mióta a feleséged vagyok, időjárásjelentés végett? Azóta nincs is időjárás, csak eső, szél meg ilyen.

– Napsütés is van, de jól mondd.

– Na ugye! – Tiptepupa kedvesen mosolygott Csipikére. – Éppen ezért most is mehatsz, ha

kedved tartja. Csigabigához vagy Szarvasbikához. Ahová jólesik. Ebédre várlak.

– Tudod mit? – próbált felesége kedvében járni Csipike. – Menjünk együtt!

– Eridj csak egyedül – tuszkolta ki Tiptetupa. – Ez férfifoglalkozás!

Csipike megsejtette: Tiptetupa magára akar maradni. A mézeshordókra pillantott. Kukucs jutott eszébe. Ő – ha valami jó falattal magára maradt –, nem szemérmeskedett sokat. Ám Tiptetupának kényes a gyomra. Aggódva szólt vissza:

– Csak arra kérlek, vigyázz, nehogy...

– Jó-jó – csukta be az ajtót Tiptetupa. A folytatást már kintről hallotta:

– ...nehogy elrontsd a gyomrod!

Csipike boldogan, majdnem fütyörészve indult Vöröshangyáék felé.

Tiptetupa alig várta, hogy magára maradjon Réz Úrral.

– Most segíts, Réz Úr! Mondd meg, mit tegyek ezzel a három illatozó hordóval, hogy ne hozzák ránk Medvét, meg ki tudja miféle szörnyeteget, hogy a rablóbandákat ne is mondjam!

Réz Úr megbízhatóan sárgállott a félhomályban.

– Mit tegyek? – folytatta Tiptetupa, majd, mintha csak Réz Úr halkan odasúgott volna neki, földerült az apró tündéarca. – Nagyszerű! Köszönöm, Réz Úr! – és kitárta az ajtót.

Réz Úr megcsillant a besütő napfényben, ami azt jelentette, hogy szívesen, máskor is.

Tiptetupa Madárt hívta:

– Kedves Madárka, légy szíves, tépj nekem levelet Bükkfáról! Sokat!

Madár nem kérdezett semmit. Boldog volt, ha segíthetett a csilingelő hangú tündérkének. Egymás után hordta a leveleket ötösével-hatosával a bejárat elé. Tiptetupa behúzgálta az odúba valamennyit. Munkához fogott: gondosan, sorra befödte bükkfalevéllal az illatozó hordókat. Erős fűszállal még le is kötözte, ahogy a beföttesüvegeket szokás.

Még mielőtt Csipike hazakerült volna, teljesen elkészült a munkájával – és jól kiszellőztetett. Nagyon elégedett volt.

– Most illatozzatok! – mondta büszkén.

De meg is bánta. Nem most, később. Mert a hordók, ha szelídebben is – tovább illatoztak.

Ügyesedjünk

Székely Edit tanító néni négyfalusi kisdíákja, Tóth Eszter papírból, csomagolószivacsból, öntapadós díszekből ragasztotta a karácsonyi tájat.

Finna Enikő tordai kisdíákjainak Mikulása kartontányérból készült. Szakálla papírgyűrű, haja vattagombóc.

Egyszerű formák, gondos munka: ez jellemzi Károly Veronika tanító néni csíkménasági osztályának ünnepi kollázsát.

Szilágyi-Székely Melinda tanító néni magyarlapádi kisdíákjai előbb körülrajzolták a kezüket, majd festékbe mártott ujjukkal kiszínezték a Mikulás-fejet.

Szeretnél Mikulás lenni? A nagyváradi Orsolya Óvodában Géczi Lili óvó néni csoportja göndör szakállú Mikulás-maszkot készített, és mindenki ki is próbálta.

Fodor Emőke és
Márkosi Katinka
csoportja a szamosújvári
Sünike Óvodából

Búzási Noémi osztálya
a nagyváradai Szacsvey
Imre Iskolából

Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa csoportja a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Óvodájában festékbe mártott villával „rajzolta” a fenyőcske tűleveleit.

Szabó-Sebők Enikő
kovásznai
kisdíákjai

Fehér csipke, üvegpohár, toboz, mécses, gyöngyszemek vagy só – ezekből varázsoltak csodaszép karácsonyi díszeket
Séra Tünde marosszentgyörgyi kisdíákjai, Kolcsár Katalin egeres-gyártelepi óvodásai és Szilágyi Mária osztálya a nagyváradai Szacsvey Imre Iskolából.

Szárnybontó

Jön a tél, jön a tél
zúzmarával és sok hóval,
vidám arcú Mikulással.
Zsákja teli mogyoróval, dióval
és mindenféle jóval.
Itt van a szép Karácsony,
együtt az egész családom.
Ünnepelünk szépen, csendben,
békeességben, szeretetben.

Székelyvéckei olvasóink

Szilágyi Henrietta,
Magyarlapád

Szabó Alex,
Szabadka

Albert Bence,
Csíkszentdomokos

Lehullott az első hó,
Nagyon vártunk, tél apó.
Imádjuk a Karácsonyt
És a finom kalácsot.

Szabó Dávid,
Magyarlapád

Keresztes Márk,
Gelence

Az angyal repül az égen,
Fénylő fája gyönyörű, díszes.
S amikor a fája fénylik,
Az angyal szíve kinyílik.

Székely Ágnes,
Székelyudvarhely

Megjelent a zúzmar a fákon,
Köd ereszkedik le a határon.
Kopogtat a tél a láthatáron.
Megjelentek a hópelyhek az ablakon.

Keresztes Boglárka, Csíkszereda

Fülöp Hajnal krasznahorváti diákjai így várták a Mikulást:

Miki, Miki, Mikulás,
Jöjj el hozzánk már,
A sok kis cipő az ablakban
Kifényezve ajándéokra vár!
Karácsoni Vivien

Bándi Viola,
Csíkmenaság

Már novembertől nagy a sürgés-forgás a Mikulás háza körül, aki manói segítségével készíti az ajándékokat a jó gyerekek számára. Az utolsó napokban már pakolják a manók az ajándékokat a szánra, patkolják a rénszarvasokat, és közben karácsonyi énekeket énekelnek.

Bekő Szabolcs

Kása Yvett
Johanna,
Szilágycseh

Én tudom, hogy nem voltam mindig jó, de azért jöjj el hozzám, kérek tőled egy autót, egy puskát és édességet. Szeretlek és várlak!

Kovács István

Árkosi Katalin,
Torda

A Mikulás úgy döntött, hogy ajándékokat osztogat minden gyereknek és állatnak. Egy szép csillagos éjszakán odaért a faluba. A gyerekek meleg tejjel várták. A Mikulás az ajándékokat a csizmájukba rakta.

Karácsonyi Francseszka

De jó, hogy jöttél, nagyon régóta várunk már. Gyere a piros zsákkal tele finomságokkal, cukorral, dióval, csokival, kis játékokkal, mert mi jó gyerekek voltunk.

Kui Adolfo

• **Román Melinda tanító néni osztálya a szatmárnémeti M. Eliade Iskolában nagyon ért az ünnepi hangulat megteremtéséhez. Szinte érezzük a mézeskalács illatát, amint vidám fényképekre nézünk.**

• **Kerekes Melinda kelementelki óvodásai ezen a képen még Márton-napi gyermekjátékokat adnak elő, de mostanában már javában zengik a karácsonyi énekeket.**

• **Tanulóim és szüleik is velem együtt örülnek, hogy az új tanévet ismét a Szivárvány és a Napsugár ragyogja be színes, értékes tartalmával – írta **Hám Ildikó tanító néni** a nagykárolyi V. Lucaciu Iskolából.**

• **Téli ünnep vagy nyári – **Gábor Lizetta tanító néni** kisdíákjai a marosvásárhelyi T. Vladimirescu Iskolában szívesen pörögnek-forognak székelyruhában.**

**Címlap:
FAZAKAS
CSILLA**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVII. évfolyam, 400. szám Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.ziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX, S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Szilágyi Noémi,
Torda

Rus Melinda,
Vásaszút

Oláh Botond,
Zilah

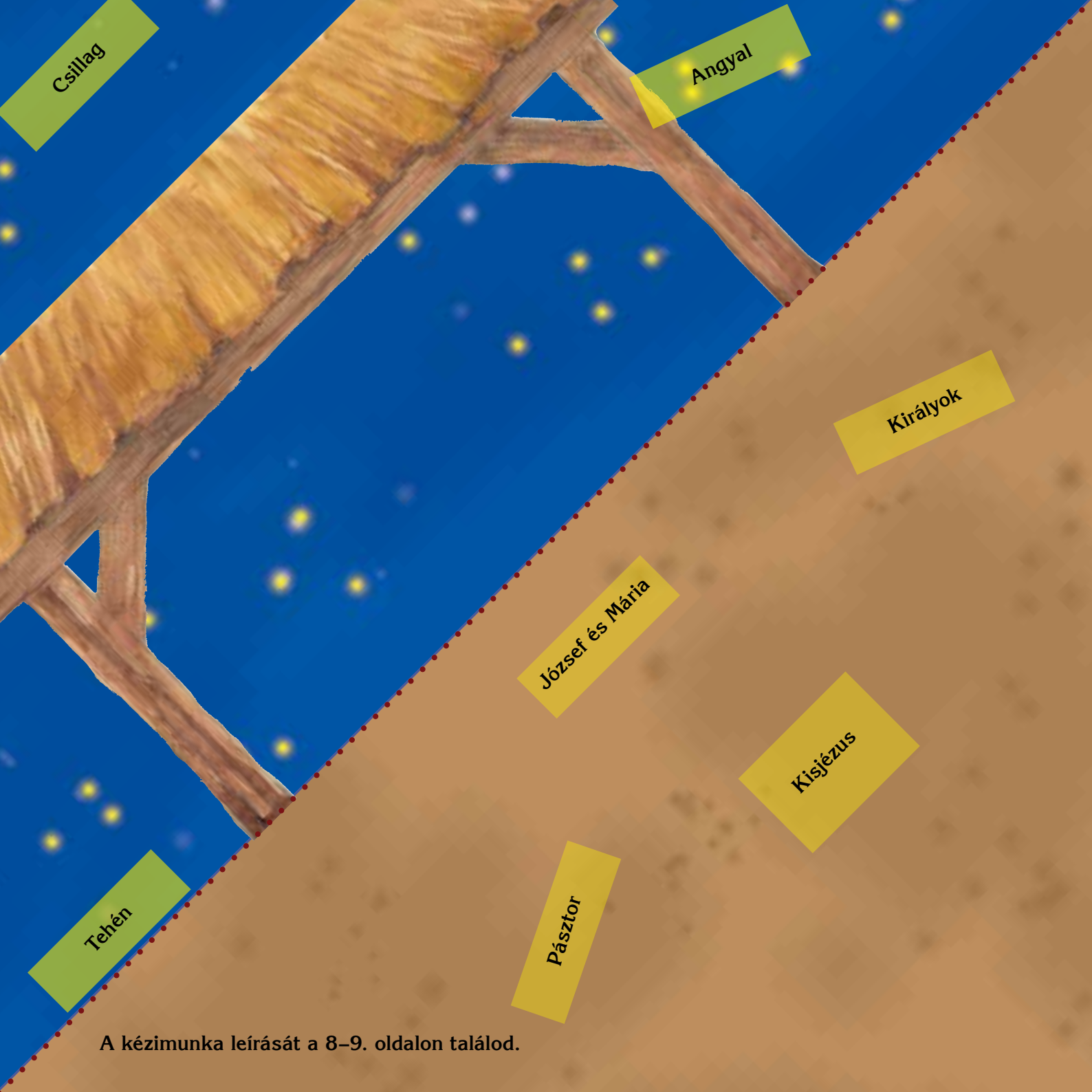
Gréczi János,
Szilagybagos

Zoltani Márk,
Sepsiszentgyörgy

Ára 4 LEJ, 400 FT

Csillag

Angyal

Királyok

József és Mária

Kisjézus

Pásztor

Tehén

A kézimunka leírását a 8–9. oldalon találod.